Pytania prejudycjalne

— Czy art. 27 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 882/2004 ([1]) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt należy interpretować w ten sposób, że nie zakazuje on pobierania od przedsiębiorcy za działania wymienione w sekcji A załącznika IV do tego rozporządzenia opłaty w wysokości stawek minimalnych określonych w sekcji B tego załącznika również wtedy, gdy koszty poniesione przez właściwe organy w odniesieniu do wydatków wymienionych w załączniku VI do rozporządzenia są niższe od tych kwot minimalnych?

— Czy w warunkach wskazanych w poprzednim pytaniu państwo członkowskie jest uprawnione do ustalenia opłat za działania wymienione w sekcji A załącznika IV do rozporządzenia w wysokości niższej od stawek minimalnych określonych w sekcji B tego załącznika, jeżeli koszty poniesione przez właściwe organy w odniesieniu do wydatków wymienionych w załączniku VI do rozporządzenia są niższe od tych kwot minimalnych, a przy tym nie są spełnione warunki określone art. 27 ust. 6 rozporządzenia?

([1]) Dz.U. L 165, s. 1, sprostowanie Dz.U. L 191, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-527/09)

(2010/C 63/43)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i E. Randvere)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nieprzyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transponowana dyrektywy 2006/43/WE ([1]) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG, a w każdym razie nieinformując o tych przepisach Komisji, Republika Estońska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transponowanie dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 29 czerwca 2008 r.

([1]) Dz.U. L 157, s. 87.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-528/09)

(2010/C 63/44)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i K. Saaremäel-Stoilov)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Estońska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy dyrektywy 2002/96/WE ([1]) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE), nie dokonując w odpowiedni sposób transpozycji do prawa krajowego przepisów art. 3 lit. (i) pkt (iii), art. 8 ust. 2 akapit trzeci i art. 8 ust. 3 akapit drugi tejże dyrektywy;

— obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. dotyczy zużytych urządzeń elektrycznych i elektronicznych. Zbadawszy środki, na podstawie których omawiana dyrektywa została transponowana do prawa estońskiego, Komisja uważa, że Republika Estońska nie dokonała w odpowiedni sposób transpozycji art. 3 lit. i) pkt iii), art. 8 ust. 2 akapit trzeci i art. 8 ust. 3 akapit drugi tejże dyrektywy.

Artykuł 3 lit. (i) pkt (iii) dyrektywy zawiera definicję producenta urządzeń elektrycznych i elektronicznych. Estońskie akty prawne, które dotyczą zużytych urządzeń elektrycznych i elektronicznych, zawierają dwie różne definicje producenta, czyniąc przez to trudniejszym zrozumienie i stosowanie przepisów w sprawie takich zużytych urządzeń.